

ÜZENET

A PRÁGAI REFORMÁTUS MISSZIÓS GYÜLEKEZET
HETILAPJA – II. ÉVFOLYAM – 16. SZÁM, 2009. ÁPR. 19.

Kedves Testvéreim!

Bizonyára tudjuk, hogy ez az a zsoltár, aminek egy részletét, de lehet, hogy az egész zsoltárt Jézus Krisztus a kereszten imádkozta. Ugyan Máté (és Márk is) szó szerint csak a zsoltár 2. verséről írja, hogy elhangzott a kereszten szenvedő Jézus szájából: „Éli, éli, lamá

gyalázzák és megvetik Őt (Zsolt 22,7); az Ő látók gúnyolódnak Rajta, ajkukat biggyesztk és a fejüket csóválják (Zsolt 22,8); a kereszt körül álló nép és a főemberek a zsoltárral egybehangozván azt mondják Neki: „*Másokat megmentett, mentse meg magát, ha ő az Isten választott Krisztusa!*” (Lk 23,35; Zsolt 22,9). Látjuk Jézus testi szenvedését, amiről a

„Ne légy tőlem távol, mert közel van a baj, és nincs, aki segítsen! Szétfolytam, mint a víz, kifícamodtak a csontjaim. Szívem, mint a viasz, megolvadt bensőmben. Torkom kiszáradt, mint a cserép, nyelvem az ínyemhez tapadt, a halál porába fektettél. Mert kutyák vetek körül engem, gonoszok bandája kerített be, átlukasztották kezemet, lábamat. Megszámlálhatnám minden csontomat, ők pedig csak bámulnak, néznek rám. Megosztóznak ruháimon, köntösömre sorsot vetnek. Ó, Uram, ne légy távol, erősségem, siess segítségemre!”

Zsolt 22,12.15-20

sabaktáni!” azaz: „*Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engemet?*” (Mt 27,46), de több helyen érezhetünk utalást arra, hogy Jézus szenvedésében a 22. zsoltár szavai is beteljesednek. A zsoltár különlegessége az, hogy olyan, mintha két különböző zsoltárból állna. A kilátástalan, kétségbeesett helyzetből kiáltó Jézus panaszának háttérében ott van a zsoltár második fele is, ami arról szól, hogy a zsoltáros megbizonyosodik Isten szabadításáról, és arról, hogy új küldetést kap Istentől.

Nagypénteken a zsoltár első felét látjuk beteljesedni. Azt láthatjuk, hogy Jézus hívja Istent, de Isten nem válaszol (Zsolt 22,3); a kereszt körül állók

zsoltár így ír: „*Szétfolytam, mint a víz, kifícamodtak a csontjaim. Szívem, mint a viasz, megolvadt bensőmben. Torkom kiszáradt, mint a cserép, nyelvem az ínyemhez tapadt, a halál porába fektettél. (...) Átlukasztották kezemet, lábamat. Megszámlálhatnám minden csontomat, ők pedig csak bámulnak, néznek rám. Megosztóznak ruháimon, köntösömre sorsot vetnek.*” (15-19.v.)

Az ókor legkegyetlenebb kivégzési módszerével végezték ki Jézust. Tudjuk, hogy perzsa közvetítéssel jutott el Rómába a keresztre feszítés. A görögök valamit „finomítottak” rajta, aztán a rómaiak emelték tőkélyre. Az egészről ordít a brutalitás. Képzelnék csak el! Az

elíteltet meztelenül, kifeszített testhelyzetben, a kezén és a lábán odaszegezik a keresztfához. Így kell szenvednie, gyötrődni hosszú órákig, görcsbe szoruló, lázas izmokkal és végtagokkal, végtelenségig túlerőltetett szívvel. Minden egyes levegővétel egy-egy újabb élet-halál harcot jelent, hiszen a szétroncsolt végtagjaira kell föltámaszkodnia, hogy jusson egy kis levegő a tüdejébe. Aztán a légzés egyre följebb szorul, egyre inkább pihegessé válik, lassan fogy a levegő, és így hal meg a keresztre feszített ember. Hogy ez a szörnyű kínhalál meddig tartott, az mindig az elítélt fizikumától függött: lehetett az két-három nap, de amikor már nem volt elég látványos a dolog és a bámulók unták, akkor el-törték az elítélt lábszárcsontját, hogy ne tudja magát kitámasztani még ennyire sem, és így aztán egy-két percen belül megfulladt. Hogy mekkora szenvedést jelentett a keresztre feszítés, azt az is jelzi, hogy a rómaiak akkori fantáziája addig nem is terjedt, tehát új szót kellett rá kitalálniuk. Ezt a szót alkották: *excrucialis*. Rabszolgák és lázadók száza, ezrei haltak meg ezzel a kegyetlen kivégzési módszerrel, de a Római birodalom a saját polgárait megkímélte ettől a haláltól.

Van Jeremiás siralmaiban egy Ige, amely mindig eszembe jut, amikor magam előtt látom a keresztfán függő Jézust: „*Mindnyájan, akik erre jártok, nézzetek ide, és lássátok: Van-e olyan fájdalom, mint az én fájdalom, amelyet nekem okoztak, amellyel megszomorított az Úr izzó haragja napján?!*” (JerSir 1,12) Akár a nagypénteket ünneplőket is felszólít-

hatná ez az Ige, hogy figyelmezzetek, mert valami fontos, egyszeri és megismételhetetlen dolog történik a Golgota hegyén! Ha akarjátok, Ti is a részesei lehettek. Isten az Ő Szentlelke által megmagyarázza Nektek, hogy mi az, amit láttok. Mi a Jézus keresztre körül állók reakciója erre a borzalmas látványra? Az Ige azt mondja: „*ők pedig csak bámulnak, néznek rám.*” (18b.vers)

Hogy mi az az út, amit Krisztus bejárt, azt tudjuk. Otthagyta a menny dicsőségét és alájött. A Filippi levél olyan szépen mondja: Jézus „*Isten formájában lévén nem tekintette zsákmánynak, hogy egyenlő Istennel, hanem megüresítette önmagát, szolgai formát vett fel, emberhez hasonlóvá lett, és magatartásában is embernek bizonyult, megalázta magát, és engedelmeskedett mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig.*” (Fil 2,6-8) János evangéliumában pedig ezt olvassuk: „*Övéi közé jött*”. Úgy jött ide, mint Aki adni akar, mint Aki segíteni akar, mint Aki fel akarja emelni az emberiséget, aki elbukott, aki tönkrement, és a bűn kiszolgáltatottjaként, rabszolgájaként éli az életét. Az Övéi közé jött, az Övéi azonban nem fogadták be (Jn 1,11). Nagypénteken Jézus elérkezett a három és fél esztendő munkálkodásának végső állomásához. Egész életműve abból állt, hogy segített, gyógyított, halottakat támasztott fel. Minden rezdülése és megnyilatkozása az emberek javát szolgálta. Most, hogy ott függ a kereszten kiszolgáltatottan, a részvétnek, és szánalomnak a leghalványabb megnyilvánulása sincs jelen a szemlélődők körében. Az emberek csak néznek

és bámulnak.

A mai Ige a legfontosabb kérdést teszi fel nekünk: személy szerint én hogyan viszonyulok Krisztus szenvedéséhez és halálához? Ettől a választól függ minden. Ha csak nézek és bámulok, megújulásra és reformációra nem igazán számíthatok. Vagy belesajdul az egész lényem, és belerendülök egészen, minden porcikámmal, lefegyverez és magával ragad az, ami a kereszten történt, és ahogy Pál apostol fogalmaz: a Krisztus szerelme szorongat (2Kor 5,14), vagy pedig nézek és bámulok. Középutas megoldás nincs. Valahogy elleszek, valamennyire kiismerem magam a vallás belső berkeiben, majd csak eleget teszek bizonyos elvárásoknak – ez a nézők- és a bámulók-kategória. Van úgy, hogy leperreg rólunk az Ige. Van úgy, hogy nem tudunk mit kezdeni az itt folyó eseményekkel, történésekkel, sem a meghirdetett Igével és az úrvacsorával. Ha ez történik az Igével, az a kisebbik baj. Ha a kereszten látottakkal kapcsolatban történik ez, akkor tényleg minden okunk megvan arra, hogy beleremegjünk. Ugyan nagypéntek csak egyszer volt a világtörténelemben, de hogy sok ember, aki ma Jézus keresztye alatt áll, ugyanolyan üveges tekintettel nézi a keresztfán függő Messiást, mint az akkori nagypénteki tömeg és ugyanúgy nem tud Vele mit kezdeni, az biztos. Krisztus ezt a fajta szenvedést ma is szenved.

A múlt évi gyülekezeti felmérésben az egyik kérdés így szólt: Melyik alábbi kijelentés jellemzi legjobban a hitét? Mindenféle válaszok születtek. De azt a választ, hogy „Jézus Krisztus személyes

megváltóm...Követését kötelességemnek érzem”, nagyon kevesen karikázták be. A gyülekezeti tagok döntő többségének fontos a hit, de csak nagyon kevesen tudták azt elmondani, hogy Krisztus jóságos szeretete, a kereszten látott szenvedése megragadta és megérintette őket. Hogy ez mozdította ki őket önmagukból, ez tette őket más emberré, és nem akarnak többé másról tudni, csak Krisztusról, mégpedig mint megfeszítettéről (1Kor 2,2).

Felvetődik az a kérdés is, hogy milyen motivációk hoznak bennünket ide? Milyen indíttatás alapján vagyunk itt? Vannak, akiknek az itt elhangzó dolgok a szellemi szükségleteiket elégítik ki, az Igének az a belső tökéletes rendszere, hogy minden Ige kapcsolódik egy mássikkal, és egy csodálatos egységet alkot az egész úgy, ahogy van. Mások egyedül vannak, testvéri közösségre, szeretetközösségre vágnak. Fontos, hogy itt barátokkal találkozhatnak. Ezek elfogadható, és amúgy becsületes motivációk. Semmiképpen nem akarom azt mondani, hogy akkor most rossz lelki állapotban vagyunk, de érdemes elgondolkodni azon a két úton, amit a Biblia kínál: vagy Krisztus szorongató szeretete, vagy nézek és bámulok. Hogy megismertem az igazságot, hogy igaznak ismerem el azt, amit a Biblia képvisel, az szép dolog, de kevés. A menny szempontjából nem elfogadható, nem hiteles ösztönzés. A menny egyetlen motivációt fogad el. Egyetlent, és nem többet: ez pedig a Krisztus szorongató szeretete; a keresztről szóló beszédben rejlő isteni hatalom és erő, ami bennünket tényleg

más emberré tesz. Ha Krisztus lesz számomra minden és mindenekben (Kol 3,11). Ha személyes valósággá válik, hogy az Isten Fia szeretett engem, és Önmagát adta értem, ezért nincs többé erkölcsi alapom ahhoz, hogy magamnak éljek. Ha végre ez az áttörés bekövetkezik, akkor nem kell majd arról beszélni Testvéreim, hogy bennünket az Isten jósága munkára, a másokért végzett szolgálatra kötelezett el. Aki bámul és néz, az nem örül. Az csak úgy ott van. Az szemlél valamit. De amikor ez személyessé válik, és én személyesen érintetté válok, akkor tudok majd hitelesen bizonyosságot tenni. Akkor nem kell

arról külön prédikálni, hogy Testvérem, munkálkodni kéne, Testvérem, dolgozni kéne, akkor ez magától értetődő egyszerűséggel megoldódik. Itt van mindennek a kulcsa-nyitja: hogyan viszonyulok Hozzá? Nézek, bámulok, vagy a szívem megtelik örömmel, hálával, odaadással? És nem akarok többé másról tudni, csak Krisztusról, mégpedig mint megfeszítettéről. Isten adjon ahhoz kegyelmet és segítséget nekünk, hogy mindannyian eljussunk ide.

Ámen

*(Elhangzott 2009. április 10-én,
nagy-pénteken)*

HÚSVÉTI IGEHIRDETÉS

Kedves Testvéreim!

Gyakran tapasztalhatjuk meg azt, hogy ha különböző emberek ugyanazt a dolgot, ugyanazt az eseményt látják, akkor egymástól teljesen eltérő következtetéseket vonnak le a tapasztaltak alapján. A pszichológia ezt a jelenséget úgy hívja, hogy kivetítés, projectio. Ez azt jelenti, hogy amikor megnézünk vagy értékelünk valamit, nem vagyunk mindig tárgyilagosak. A látott személyre vagy eseményre anélkül, hogy tudnánk vagy akarnánk, rávetítjük belső világunk tartalmát.

A mai Igében is arról hallhattunk, hogy három különböző ember látja ugyanazt, – mégpedig azt, hogy Krisztus sziklásírja elől el van hengerítve a hatalmas

zárókő, és hogy Krisztus teste nincs a sírban, – mégis mindhárman teljesen eltérő módon értelmezik a látottakat. Hogyan lehetséges ez? Mi az, ami miatt ugyanarról merőben más következtetést vonnak le? A választ az eredeti görög nyelvű szöveg adja meg. Ugyan a magyar fordítás a magdalai Máriáról, Péterről és Jánosról is azt mondja, hogy odamennek a sírhoz – sőt Péter és János be is mennek a barlangsírhoz –, és látnak, a görög szöveg azonban ezt a látást három különböző igével fejezi ki.

Talán nem lesz zavaró, ha az eredeti nyelven fogom mondani az itt szereplő 3 igét. Magdalai Máriáról azt olvashatjuk ki a görög szövegből, hogy az ő látása a „*blepó*” igével van kifejezve. Mária egy külső látással, egy siető, felületes pillantással közeledett a titokhoz. Amikor magdalai Mária a sírhoz ér, még

sötét van. Alig lehet látni. Tehát nem kizárható a tapogatózás, a tévelygés. Mária látja azt, hogy a kő el van hengerítve a sírbolt szájáról. Az első pillanatban meglát valamit, de csak felszínesen nézi a dolgokat. Nem néz a dolgok mögé, nem gondolkodik el a látottakon, hanem ijedten levonja a következtetést, megformálja a maga véleményét: el van hengerítve a kő a sír szájáról, tehát csakis az történhetett, hogy sírrablók jártak a

Meg is ítéljük őket, sőt esetleg embertársainkról is súlyos következtetéseket vonunk le, de nem akarunk a dolgok mögé látni.

Péter apostol látása már más. A görög szöveg vele kapcsolatban a „*theóreo*” igét használja. Bizonyára legalább egy kicsit ismerősen cseng ez a kifejezés, és mi is ismerjük a teoretikus látást. Ez egy szemlélődő, merengő, elmélázó látást jelent. Úgy is lehetne mondani, hogy a

*A hét
első napján, korán
reggel, amikor még sötét volt, a
magdalai Mária odament a sírhoz, és látta,
hogy a kő el van véve a sírbolt elől. Elfutott
tehát, elment Simon Péterhez és a másik tanítványhoz,
akit Jézus szeretett, és így szólt hozzájuk: „Elvitték az Urat a sírból, és nem tudjuk, hova tették!”
Elindult tehát Péter és a másik tanítvány, és elmentek a sírhoz.
Együtt futott a kettő, de a másik tanítvány előrefutott, gyorsabban, mint Péter, és elsőnek ért a sírhoz. Előrehajolt, és látta, hogy ott fekszenek a lepedők, de mégsem ment be. Nyomában megérkezett Simon Péter is, bement a sírba, és látta, hogy a leplek ott fekszenek, és hogy az a kendő, amely a fején volt, nem a lepleknél fekszik, hanem külön összegöngyöltve, egy másik helyen. Akkor bement a másik tanítvány is, aki elsőnek ért a sírhoz, és látott, és hitt. Még nem értették ugyanis az Írást, hogy fel kell támadnia a halottak közül. A tanítványok ezután hazamentek.*

Jn 20, 1-10

sírban. A látottakat így fordítja le saját maga számára: „*Elvitték az én Uramat, és nem tudom, hova tették.*” (Jn 20,13b). Ezzel a hírral elfut a tanítványokhoz. Ez a blepó-látás tehát nem alkalmas arra, hogy az ember helyes következtetést vonjon le a látottak alapján.

A hétköznapokban mi is gyakran találkozhatunk ezzel a felszínes látással, vagy mi is rohanva, kapkodva, felszínesen látunk történeteket, eseményeket.

teoretikus látás az gondolkodó, oknyomozó látás. Péter pontosan szemügyre veszi, hogy mi történhetett a sírban, és elkezd gondolkozni, hogy miért nincs ott Jézus teste. Észreveszi, hogy a leplek, amikkel Jézus be volt takarva, ott fekszenek a sírban, és a kendő, ami Jézus fején volt, ugyan külön, de rendezetten, összegöngyöltve szintén ott van. Péter tehát levonja a maga következtetését: nem járhattak rablók a sírban, de

nem tud magyarázatot adni arra, hogy mi történhetett.

Ma is könnyen felismerhetjük ezt a fajta látásmódot. Az illető ember mindig mindenre racionális magyarázatot akar adni. Szeret utánajárni a dolgoknak, kutatja, tudományosan vizsgálja azokat. Kutat, kérdez, az adott probléma mélyére akar eljutni, de minden válaszra van az illetőnek egy újabb kérdése. A hittel kapcsolatban pontos, konkrét válaszokat vár ez a fajta látás. Hiányzik azonban a hittel kapcsolatos ráhagyatkozás. Sajnos ez a látásmód a protestánsokra jellemzőbb. Szükséges számunkra, hogy az eszünkkel is értsük a hit dolgait, és kevés dolgot hagyunk meg igazán mysterion-nak, hittitoknak.

János apostol látása eltér az előző két látásmódtól. Az Ige úgy fogalmazza meg: „látott és hitt” (8b vers). Ez nem blepó, nem is theoreó, hanem „horaó”, ami egy szellemi-lelki látást jelent. Ez az ige több helyen Isten vagy Jézus látását jelenti, esetleg egy mélyebb felismerést. Pál apostol így ír Korintusba arról, hogy látta az Urat, Aki őt apostollá tette (1Kor 9,1). Ilyen látásról olvashatunk akkor is, amikor Zakariášhoz, Keresztelő János apjához Gábiel arkangyal látomásban szól, és jelenti neki Isten tervét, hogy fia fog születni (Lk 1,22). Így látja Péter, János és Jakab apostol Jézus megdicsőülésekor a Tábor hegyen Mózes és Illést, akik dicsőségben jelennek meg, és Jézussal élete végéről beszélgetnek, aminek Jeruzsálemben kell beteljesednie (Lk 9,31). Jánosnak eszébe jutott Jézus szava, és látott és hitt. Eszébe jutott, hogy Jézus előre megmondta, hogy mi

fog történni. Hogy az Emberfia bűnösök kezébe adatik, kigúnyolják, megvesszőzik, keresztre feszítik, de harmadnapra feltámad a halálból. Azért üres tehát a húsvéti sír, mert megtörtént az, amit Jézus előre megmondott, beteljesedett az, amit megígért. Beteljesedett az ígérete.

Ugye, mennyivel több a hitnek ez a látása, amikor megnyílik az ember szeme, megnyílik a szíve, amikor mindent az Isten kijelentésére visszaemlékezve a Szentlélek világosságában szemlél. Vége a sötétségnek.

Szeretnék most mindenkit biztatni arra, hogy vizsgálja meg a hitét, és próbáljon magában választ adni arra a kérdésre, hogy melyik látásmóddhoz tartozik. Ehhez szeretnék most egy rövid példával valamiféle támpontot adni. A felszínes látás alapján az ember azt tudja elmondani például egy istentiszteleti alkalomról, hogy kevesen voltunk, sokan voltunk, hideg volt, meleg volt, ennyiszor tévedett meg a lelkész, ennyiszor tekintett a felkészülésébe. Az elemző látás többet lát meg: volt a lelkésznek néhány érdekes gondolata, tudnék vele vitatkozni. A hitbeli látás azt mondja: valami szíven talált, valami megszólalt bennem, Isten Igéje megvilágosított engem, tanácsot adott, felfelé tekintettem, és Isten Igéje nekem szólt, sőt felszólított engem arra, hogy válaszoljak.

Jézus Krisztusnak van hatalma ahhoz, hogy a felszínes vagy az elemző látást legyőzze, és a Vele való találkozás után az embernek élő hite legyen. A felolvasott Ige folytatásában erről olvashatunk. Mária, aki mély gyásszal megy húsvét reggel a sírhoz, találkozik a feltámadott

Úrral, és örömmel fut a többiekhez, és örvendezve hirdeti nekik: „*Láttam az Urat!*” (18. vers). Mária gyászát így változtatta Jézus örömmé. Aztán arról olvashatunk, hogy Jézus megjelenik annak a tíz tanítványnak, akik a zsidóktól való félelem miatt bezárkóznak. Jézus a zárt ajtón keresztül is bemegy a terembe, megáll középen, köszönti a tanítványait: „*Békesség néktek!*” (19. v.), és megmutatja nekik a kezét és az oldalát. Így aztán a tanítványok félelme átváltozik előbb örömmé, belső békességgé, aztán pedig hitvalló, a húsvéti örömet a világ sok táján elűjságoló bizonyágtételé. Aztán külön Tamás apostol is eljut a hitből fakadó kijelentéshez: „*Én Uram, és én Istenem!*” (28. v.)

Ezekkel az emberekkel valami történt! A látásmódjuk, és ettől az egész életük is megváltozott. Rájöttek, megtapasztalták és vallották, hogy Jézus Krisztus feltámadott, hogy Jézus Krisztus Isten Fia Megváltó.

Testvéreim! Kinek tartjuk mi Jézus Krisztust? Egy nagy embernek, vallásalapítónak, vagy hisszük, tudjuk, megtapasztaltuk, megnyílt a szemünk és az értelmünk, a szívünk, és látjuk, hogy Jézus meghalt értünk és feltámadott értünk; életünk alapvető problémáit oldotta meg, a bűn, a betegség és a halál kérdését, üdvösséget, örök életet szerzett nekünk? Jézusra rátekinteni és Őt látni azt a boldog bizonyosságot, evangéliumot jelenti, hogy látom, tudom, hogy Megváltóm van. Ez a hit alapvetően változtatja meg az emberi életet. Ha van Megváltóm, akkor tudom, hogy Ő mindig velem van, akkor tudom, hogy

bűnbocsánatot, életet és örök életet ad nekem. Akkor ebben a látásban élem meg az Istenhez, az embertársaimhoz és az önmagamhoz való viszonyomat. Önmagam megértését, a körülöttem történő eseményeket, a szenvedéseket és az örömeket is mind abban a dimenzióban élem meg, hogy „Megváltója van az életemnek, az életünknek”. Ez a boldog bizonyosság a szenvedés tekintetében például azt jelenti, hogy aki látja, tudja, hogy Megváltója van, az el tud keseredni azon a sok-sok bántáson, sokszor kicsinyes vitán, egymásnak feszülésen, el az egészen nagy méretű szenvedésekig, amelyeket okozunk egymásnak. El tud keseredni, de nem tud belekeseredni. Ehelyett Jézus Krisztus követségében járva Őt képviseli, és hirdeti mindenütt a szeretetet minden gyűlölet ellenében, a megbocsátást minden harag ellenében, és az irgalmat minden könyörtelenség ellenében. És mindig van szeme arra is, hogy leboruljon még a legnyomorultabb helyzetben is. Észre veszi, hogy miért kell, és miért szabad neki még abban a helyzetben is hálát adni. Nagyon kívánom mindnyájunknak, hogy a mi Urunk ajándékozzon meg bennünket ezzel a boldog látással, illetve erősítsen meg bennünket ebben a látásban. Hogy Jánossal együtt elmondhassuk mi is: látunk és hiszünk, és mert hiszünk, ezért látunk, és hisszük minden körülmények között, hogy az életünknek Jézus Krisztusban Megváltója van.

Ámen

(Elhangzott 2009. április 12-én)

GYÜLEKEZETI ALKALMAK

Istentiszteletek:

Vasárnaponként 17.00-tól (a nyári időszakban) a gyülekezet Klimentská utcai gyülekezeti termében (Klimentská 18, Prága 1) vagy az „U Klimenta” templomban.

Biblióra: Az istentiszteletet követően, kb. 18.00-tól (a nyári időszakban).

Énekkari próbák: Szerda esténként 18.00-tól, a Teológia (Černá 9, Prága 1), kápolnájában, vagy egyéb megegyezés szerinti helyen. (*korus@refnet.cz*)

GYÜLEKEZETÜNK ÉLETÉBŐL

– A **május 22-i** debreceni alkalommal kapcsolatban eddig nyolc énekkari/gyülekezeti tag jelezte részvételi szándékát. **Kérjük, hogy a további érdeklődők** a szállásvisszajelzés és utazás megoldása érdekében **minél előbb jelezzék részvételi szándékukat** a kórus vezetőjénél. **Egyházunk történelmi eseményre készül ezen a napon. A debreceni Nagytemplomban alkotmányozó zsinat kimondja a magyar református egyházkerületek egyesülését.** Erre az ünnepségre kórusunk Berkesi Sándor tanár úr révén kapott meghívást. A Kántus karmestere, aki

kórusával tavaly novemberben meglátogatta Prágát és szolgált gyülekezetünkben is, egy **Kárpát-medencei kórusokból álló összkar** megszervezésére törekszik.

– A Csehtestvérek egyház Klimentská utcai gyülekezetének visszajelzése értelmében **május elején beindulhat a későbbiekben vasárnapi iskolaként működtethető gyermekmegőrző.** Kérjük a gyülekezet tagjait, terjesszék kisgyermekes ismerőseik közt az ecélből összeállított tájékoztatót és kérdőívet, ami nyomtatott, ill. digitális formában kapható a segédlelkésznel, gondnoknál, és az istentiszteletet követően a gyülekezeti teremben.

– **Egyházunk püspöke, Ft. Fazekas László** előreláthatólag **május 16-án készül találkozni gyülekezetünk presbitériumával.**

WITZ

A székely áll a hegymoron és nézelődik. Arrahalad egy csoport turista, és egyikük megkérdezi:

- Meddig lát el, bátyám? Messze?
- Messze biz én!
- Talán még Amerikáig is?
- Messzebre!
- ???
- Egészen a holdig!

ÜZENET – A PRÁGAI REFORMÁTUS MISSZIÓS GYÜLEKEZET HETILAPJA

Felelős szerkesztők: Bodnár Noémi, Hlavács Pál, Hlavács Brocko Tünde, Simon Sz. Krisztina. Lapunkat ingyenesen terjesztjük, de fenntartására bármilyen segítséget örömmel elfogadunk.

E-mail (hetilap rendelések - heti egyszeri küldés elektronikus formában): uzenet@refnet.cz

Banki kapcsolat: 7190131205/4000, **Számlanév:** Dienes Kornélia (Mađ. ref. sbor)

IBAN CZ7040000000007190131205, BIC (=SWIFT) BAWACZPP